

עין משפט
גרי מצוה

י"א א מ"י פ"ה מה"ט
טומאה אולתן כ"ל:
כ ב מ"י ט"ז ט"ז י"א:
ג ג מ"י ט"ז ט"ז י"א:
כא ד ה מ"י פ"ה מה"ט
תפילין ה"ב כ"ט פ"ט
פ"ט פ"ט ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ל"ט ט"ז י"ג:
כב ו מ"י פ"ה מה"ט
טומאה אולתן
כ"ג י"ב:

קי"ט:

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

מסורת הש"ס

16 עוקלין פ"ב מ"ד,
(ג) (לעיל ח"ק: וי"ג),
17 ר"ש מ"י, (ד) ענינים
(כ. כ.) (ט) לקמן ק"ד, (א) שבת
ק"ה, (ו) (עוקלין פ"ה מ"ג
ו) וכן איתא מנחם שבתק"ו,
(ח) עוקלין פ"ה מ"ה ג,
(ט) (ל"ג ר"ש בן ל"ג),
(י) ג"ר ר"ש ב"ש א"ל ט"ר
א"ל נ"מ לא ה"י שומר א"ל
א"ל נ"מ דק"ט נ"מ א"ל ק"ה
ע"ס נ"מ נ"מ ה"כ ע"ס,

שומר אוכל שחאקי. לא שחלקו לגמרי דלא פשיטא דלא מנטרף
כדפרישית לעיל ולהכי נקט נמי דוקא חלקו אכל שי אנחיס
שכן שני אולתם שלמים פשיטא דלא מנטרפין אלא מיירי כגון שיש
כאן בשר ועליו עור וחלקו לעור והיה חליו מלד זה וחליו מלד זה
ומיירי דליה מרי אלעזר בן עזריה
דמתמא בשל קטנית משום דכל
השומרים שזכרתי מנטרפין אע"ג
דכל חד לא מגין אלא אדיריה וז"ל
ואמאי לא משני דאין השומרין
מנטרפין ומיירי כגון שיש צין כל
הגרגרין כביצה בלא שומרין והשומרין
מנטרפין ומיירי אף מנטרפין ואמאי
משני ליה בקולחא ומשום די וי"ל
דנללא הכי נחא ליה טפי לאוקומי
בקולחא ומשום די ועיקרם לא היה
מוקי לה משום שומר אלא משום
דנמשמשין הוה משמע ליה משום
שומר אכל השתא דמפרש מאי
נמשמשין נמשמשין נחא ליה טפי
לאוקומה בקולחא: **ב"ח** ר"ש
ע"ה: ועדשים נמי כעדשים דר'
שמעון בן שטח. ועדשים נמי כעדשים דר'
שמעון בן שטח שהיו כדיירי והב ועס
שומריהם יש בהם כביצה:

הגדה אור השלם

1. ובי יפול מנבלתם על
כל דבר ודבר אשר ירע
בטור הווא: ויקרא יא לו

הגהות הב"ח

(6) ר"ש"י ד"ה ל"ג
אחרת ובי ד"ה ה"י ד'
ואותהיה ת"ח:

הגהות מהר"ב

א) ג"כ איתיה ר"י ר"ל
ע"ה. ר"ב מ"י פ"ה מה"ט
א"ל טומאה מה"ט י"א:
ב) שם לא משום שומר.
ר"ב מ"י ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז:

מוסף רש"י

עור שיש עליו כויה
בשר. תקופה א"ל,
הנוגע בצד הדינא
מכאן. הי"ט נחלוט כ"כ
או נשפיה שפ"ג א"ל
כ"כ. ט"מ. נשפיה ה"י
שומר דק"טו ק"ד.

שיטה מקובצת

16 חסה נמי כתיב שמעון:
17 (ואו כגון שני בעלים
קטנים שאין כתיבה אלא
כביצה עם שומריהם)
נחש עליו ובי שלא
נשפא בשום פירוש כ"י:
18 אי מנטרפין הני שני
שומרים עם האוכלים
אי לא: 19 אלא שני
שומרין מצטרפין לכביצה
עם אוכלין שבהן אע"ג
דהאי: 20 האי נשפא
והשומר דקאמר בקולחא
קאי: 21 והכא נמי הי"ט
לחודש בריה שאני אלא
חירוצא דתיקא הוא נחש
עליו ובי שלא נשפא
בכסר כ"י: 22 כולן נטלין
ולא היו שני שומרין:
23 צריכות שיהו שורות
התחתונות קיימות שאם
נשרה הקליפה התחתונה
היהי' שורה התחתונה
של שכיבת נישות נמי
הקליפה הסמוכה לה
עד שיפלו כל הקליפות
והחייטין עד כביצה ובי
ג"כ כ"י בשלמא עילייתא
צריכה שתהא סתומה
תתייתא קיימת שאם
נשרה הקליפה התחתונה
וכ"י:

שני שומרין מהו שיצטרפו היכי דמי אילימא
בוה על גב זה וזו אמי איכא שומר על גב שומר
והתנן רבי יהודה אומר: שלש קליפות בבצל
פנימית בין שלמה בין קדורה מוצטרפת
אמצעית שלמה מוצטרפת קדורה אין מוצטרפת
חיצונה בין כך ובין כך מהורה רב אישעיא
שומר אוכל שחלקו קמביעיא ליה כיון דהאי
לא מגין אהאי והאי לא מגין אהאי י"א
מצטרפת או דלמא כיון דהאי מגין אדיריה
והאי מגין אדיריה מצטרפין תא שמע רבי
אלעזר בן עזריה מטהר בשל פול וממזא
בשל קטנית מפני שרוצה במשמישן אמר
רב אחא בריה דרבא בקולחא ומשום די
ומאי במשמישן בתשמישן ת"ש י' דתנא רבי
רבי ישמעאל יעל כל זרע וזרע י' (אשר ירע)
כדרך שבני אדם מוציאין לזרעה חטה
בקליפתה ושעורה בקליפתה ועדשים בקליפתן
כדאמר רב אחא בריה דרבא בקולחא ומשום
יד הכא נמי בשדרה ומשום שומר בשלמא
עיליתא צריכי לתתיתא אלא תתיתא מאי
צריכי לעיליתא כחד דרא ומי איכא כביצה
אוכלין כחד דרא י' כחטי שבעון בן שטח
השתא דאתית להכי חרא חטה נמי 6 בחטי
דשמעון בן שטח גופא שני עצמות ועליהן
שני תצאי וזיתים והבנים ראשיהן שנים לבית
והבית מאהיל עליהן הבית טמא יהודה בן
נקיסא אומר משום רבי יעקב היאך שני עצמות
מצטרפין לכויה אמר ריש לקיש לא שנו אלא
עצם דהוי יד אבל נימא לא היא יד ורבי יוחנן

אמר אפילו נימא נמי הווי יד י' איתביה ר' יוחנן לר"ל י' עור שיש עליו כויה
בשר הנוגע בצד הדינא ממנו ובשערה שכנגדו טמא מאי לאו משום ז' לא
משום שומר ומו איכא שומר על גבי שומר הלחולי מחלחל מתוקף לה רב אחא
בר יעקב אלא מעתה תפילין היכי כתבינן י' הא בעינן כתיבה חמה וליכא
אשתמיטתיה הא י' דאמרי במערבא י' כל נקב שהדיו עובר עליו אינו נקב
ואיבעית אימא כוליה משום יד כדאמר רבי אלעא במלאי שבין המלאים
הכא נמי בנימא שבין הנימין והיכא אתמר דר' אלעא אהא י' מלאי
שבשבלים מיטמאין וממזאין ואינו מצטרפין מלאי למאי חזי אמר רבי אלעאי
במלאי שבין המלאים לישנא אחרניא אמרי לה הכי נמי מסתברא דמשום
שומר דאי סלקא דעתך משום יד נימא אחת למאי חזי כדאמר ר' אלעא
במלאי שבין המלאים הכא נמי בנימא שבין הנימין והיכא אתמר דר'
אלעאי אהא דתנן י' המלאי שבשבלים מיטמאין וממזאין ואין מצטרפין
מלאי למאי חזי אמר רבי אלעאי במלאי שבין המלאים ואיכא דמתני לה
אמתניתין

ע"ס דהוי יד אכל נימא. אחת לא חשיבא לניהוי יד דפסקא אלא שומר הווי ויש שומר ציד מנשומר
אכל שומר א"ס יש חמיכה עור ועליה כדאשה אחד כויה נכר ונגע כחל מן הנימין כדאש האחר טבור דשומר א"ן מביא טומאה כמעשה
יד א"כ נגע כנגד הכשר דלחמינן כריש פרתין (לעיל דף ק"ח). הנוגע כנגד הכשר מחמירין: **ורבי יוחנן אמר אפילו נימא הווי יד.**
ומביאה טומאה אפילו נגע בנימא שלא כנגד הכשר: **כ"כ.** מוט הכשר: **מאי לאו משום יד.** ושכנגדו לאו דוקא: **לא משום**
שומר. כיון דליכא כויה עבד שומר מעשה יד להכניס ולהוציא: **שומר על גבי שומר.** נימא על גבי עור: **הלחולי מחלחל.**
ומנקיב נימא לעור ויורד על הכשר ולא הווי שומר ע"ג שומר: **אי הלחולי מחלחל פטילין היכי כסבינן.** והלא העור חלוט כנגד
השער ובעינן כתיבה חמה ולא פסקיה דכתיב (דברים ו) וכתבתם שיהא כתיבה חמה (שבת 117:): **איבעיא ליה חמה.** ל"ב ושערה
משום יד ובי קאמר דהוי יד בנימא שבין הנימין דליכי נימין הרבה דאי מטלטל הכשר ע"י נימין לא פסקי: **מלאי.** זקן העליון של
שנולת: **מיטמאין וממזאין ואין מנטרפין.** דיד היא ולינה שומר: **למאי חזי.** הא נפסק חליו כשחוזרין: **שבין המלאין.** שאיזו
ככל המלאין של שנולת ולא נחמד מהן: **לישנא אחרניא אמרי לה כו.** מאן דמי הך לישנא סבר דנימין הרבה אמר ריש
לקיש נמי דלא הווי יד (א) ולחמיכה מנחא מתניתא ותריך ליה משום (יד) שומר והכי נמי מסתברא דמשום שומר מדקתני שערה דאי
משום יד נימא אחת למאי חזי לעולם משום יד ומאי שערה דקתני נימא שבין הנימין: **המלאין שבשבלין מיטמאין וממזאין.**
מוליחין ומכניסין טומאה לשבולותיה ואין מנטרפין דליין שומר אלא יד: **ואיכא דמסני לה.** להא פלוגתא דר' יוחנן ור"ל:
אמתניתין